

DIARI DE LA VIDA D'UN GOS

1 mes: La meva mare em cuida molt bé.

2 mesos: Avui estic trist, m'han separat de la meva mare. Ella, em va dir adéu, amb els ulls, desitjant-me que la meva nova "família humana" em cuidi tan bé com ella.

4 mesos: Tot em crida l'atenció. Els nens de la casa són com els meus germanets, m'estiren la cua i jo els mossego jugant.

5 mesos: Avui m'han renyat. La meva mestressa s'ha empipat perquè he fet pipí a la casa, però no m'han ensenyat mai on he de fer-lo. A més, dormo a la cambra... ja no m'aguanten!

8 mesos: Sóc feliç! Tinc l'escalfor d'una llar, em sento estimat i protegit. Crec que els meus amos m'estimen: quan estan menjant em conviden. El pati és només per mi. No m'eduquen mai. Tot allò que faig ha d'estar bé.

12 mesos: Avui he complert un any. Els meus amos diuen que he crescut més del que ells pensaven.

13 mesos: Em trobo fatal!... El meu germanet m'ha tret la pilota, així que li he pres, però les meves mandíbules s'han tornat molt fortes i li he fet mal sense voler. Per això m'han encadenat, gairebé sense poder-me moure; al sol. Diuen que em tindran en observació i que sóc un malagraït. No entenc res.

15 mesos: Ja res és igual... visc a la terrassa sense sostre i quan plou em mullo. Em sento molt sol... la meva família ja no m'estima. A vegades s'obliden que tinc gana i set.

16 mesos: Avui m'han baixat del terrat, pensant que m'havien perdonat, he saltat d'alegria. I encara això. M'han dut a passeig amb ells. Ens hem enfilat per una carretera i de cop s'han aturat. Han obert la porta i jo he baixat feliç. Ràpidament l'han tancat i se n'han anat... *Espereu-me*, he bordat... *us oblideu de mi!*... He corregut rere el cotxe amb totes les meves forces. La meva angoixa ha anat creixent i creixent fins adonar-me que M'HAVIEN ABANDONAT...

17 mesos: He intentat en va de tornar a casa. Trobo gent bona que em veu amb tristesa i em dona menjar. Jo els ho agraeixo des de l'ànima amb la mirada. Voldria que algú m'adoptés, però només diuen: *pobre gos, s'haurà perdut*.

18 mesos: He passat per una escola i grup de nens, rient, m'ha apedregat; una pedra m'ha tocat un ull i des d'aleshores amb aquest no hi veig.

19 mesos: Sembla mentida, quan estava més maco es compadien de mi. Ara que estic prim, brut i he perdut un ull la gent més aviat se'm treu de sobre a cops d'escombra quan cerco refugi.

20 mesos: Avui al carrer un cotxe m'ha atropellat. Crec estar en un lloc segur anomenat "cuneta", però mai oblidaré la cara de satisfacció del conductor que fins s'ha desviat per colpejar-me. Tant de bo m'hagués mort, però només m'he dislocat el maluc. El dolor ha estat terrible, les meves potes posteriors no em responen i m'he arrossegat amb dificultat a una vora del camí. Porto deu dies sota el sol, la pluja i sens aigua ni menjar. Ja no em puc moure. El dolor és insuportable. Em trobo molt malament... ja gairebé estic inconscient; però la dolçor d'una veu m'ha fet reaccionar. *Pobre gos, deia...*, al seu costat hi havia un senyor, que ha dit: *Ho sento. Aquest gos ja no té remei, és millor que deixi de patir*. Ella ha assentit amb llàgrimes als ulls. Com he pogut, he mogut la meva cua i l'he mirat agraïnt-li que m'ajudi a descansar. Només he sentit la punxada de la injecció i m'he adormit per sempre pensant per què vaig haver de néixer si ningú m'estimava. □

PLEGÀRIA DEL GOS

"Dóna'm un pa, i jo et donaré, amo meu, tota la meva lleialtat. Si saps del dolor de la vida i el teu cor sagna silencios, m'aproparé humilment a tu, i com que no sé parlar mouré la meva cua i lleparé les teves mans.

Viu segur de la teva heretat, de la teva casa, del teu mas de la muntanya, perquè han de matar-me abans de permetre que ningú prengui res teu.

Si un altre amo com tu, se'm volgués endur amb ell, no l'obeiré, i si em violenta, fugiré del seu costat i et cercaré per tot el món. Porta'm amb tu, de cacera, a la mina, a la muntanya, a la teva feina o a la guerra i posaré les meves forces, la meva astúcia, el meu valor i la meva vida si calgués per servir-te fins al final.

Sisplau, no m'abandonis mai, encara que em castiguis, lleparé les teves mans, i si la vida em falla aniré a morir als teus peus.

Si em fereixes, udolaré de dolor llarga estona abans que atacar-te, perquè per mi ets, més que un rei, i si demà tu mors en el desert o a la guerra, ploraré al teu costat fins a morir". □